

Nr 198.

Av friherre **Fleming m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående tillverkning och beskattning av maltdrycker m. m.

Genom propositionen nr 131 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen det slutliga resultatet av en efter riksdagens hemställan igångsatt utredning rörande möjligheterna att införa förbud mot försäljning inom landet av så kallat starköl samt under vilka förutsättningar detta skulle kunna ske. Denna utredning, som ursprungligen uppdrogs åt de så kallade 1920 års maltdryckssakkunniga och sedermera omhänderhafts av kontrollstyrelsen, har emellertid jämväl resulterat i ett förslag till en helt ny tillverkningsförordning för maltdrycker, varjämte Kungl. Maj:t ansett nödigt att samtidigt förlägga riksdagen förslag till en avsevärd förhöjning av maltskatten.

Vad till en början angår utredningens huvudfråga om starkölsförbudets förutsättningar innefattar förslaget, att försäljningen av maltdrycker av tredje klassen skulle *helt förbjudas inom landet*, men att den hittills gällande gränsbestämningen mellan drycker av andra och tredje klassen skulle så ändras, att till andra klassen skulle hänföras maltdrycker, vilka ej innehålla mer än 3.1 viktprocent alkohol och äro inbryggda med en stamvört, vilkens extrakthalt icke överstiger 10 procent. Mot 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning — ehuru behäftad med många svagheter — kunna dock icke riktas så graverande anmärkningar, som mot den nu föreslagna lagstiftningen, som till förmån för de starka, alkoholhaltiga dryckerna, till stor del av utländsk tillverkning, vill förbjuda inhemsk tillverkning av en alkoholsvag och närande dryck och dessutom belägga den tillåtna mindervärdiga inhemska tillverkningen med en oproportionerligt hög beskattning. En sådan åtgärd måste såväl ur ekonomisk synpunkt som med hänsyn till verkligt nykterhetsintresse framstå såsom föga välbetänkt. De skäl, som av finansministern anförts till stöd för förslaget, synas också mycket litet övertygande. Suarare tala de i alldeles motsatt riktning.

Finansministern upptager i fråga om starkölsförbudet de motiv, som härför framförts av 1920 års maltdryckssakkunniga och kontrollstyrelsen.

Värdet av dessa argument för en förbudslagstiftning har dock så avsevärt reducerats genom de i propositionen refererade yttrandena av myndigheter och enskilda korporationer, att de icke kunna med fog åberopas, när det gäller ett så hårt ingrepp i näringsfriheten och i allmänhetens intressen, som här ifrågasättes. Som ett nog så belysande exempel på halten av de anförda förbudsargumenten kan påpekas ett å sid. 44 i propositionen återgivet referat av 1920 års maltdryckssakkunnigas motivering, däri framhålles, att »ett återupplivande av ölkaféerna och den vid landsbygdens hotell och gästgivaregårdar tidigare förekommande öltrafiken måste förebyggas». Gent häremot må endast erinras om att rättigheter att utskänka maltdrycker av klass III, om dessa skulle komma i marknaden, skola upplåtas av systembolagen, varigenom en återgång till tidigare förhållanden måste anses utesluten. Den förnyade utredning av denna fråga, som av kontrollstyrelsen vidtagits, har till fullo bestyrkt riktigheten av reservantens inom maltdryckssakkunniga, civilingenjören Almgren, uppfattning såväl att utsläppande av starkare öl bland den konsumerande allmänheten skulle *hälsas med tillfredsställelse*, som att de tidigare angivna svårigheterna av kontrollteknisk art för försäljningen måste anses i stort sett övervunna. Av de myndigheter, som anmodats yttra sig över kontrollstyrelsens förslag, hava icke mindre än tio av länsstyrelserna avstyrkt starkölsförbud, medan två av dem förklarat sig kunna tillstyrka sådant förbud endast under förutsättning, att gränsen för maltdrycker av andra klassen bleve angiven enligt reservanternas inom kontrollstyrelsen förslag. Härförutom hava två reservanter inom socialstyrelsen, bland dem styrelsens expert för alkoholistvårdsärenden, professor Kinberg, motsatt sig det föreslagna förbudet. Reservanternas uttalande är av det stora intresse, att det bör här in extenso återgivas. Uttalandet är av följande lydelse:

»Det kan uppenbarligen icke vara tal om att återinföra den från hämmande skrankor fria ölhantering, som tidigare, till betydande men för nykterhetstillståndet, fått utövas här i landet. Härtill vilja vi ingalunda lämna vår medverkan. Men å andra sidan synes oss steget härifrån till fullständigt starkölsförbud vara alltför långt. Det kan icke vara rimligt att begagna det tillfälliga förbud för starkölsstillverkning, vilket utfärdades under kristiden på grund av då rådande svårigheter för vårt folks livsmedelsförsörjning, som utgångspunkt för en så radikal åtgärd. Det egendomliga förhållandet skulle då inträffa, att man i Sverige, med lät vara begränsad men enligt vår uppfattning fullt tillräcklig tillgång på spritdrycker, skulle äga starkölsförbud, medan man t. ex. i förbudslandet Norge har okontrollerad tillgång till en mycket starkare maltdryck än det pilsnerdricka av ny typ, som vi, i likhet med socialstyrelsens majoritet, tillstyrka. Det förefaller också ur allmän nykterhetspolitisk synpunkt skäligen inkonsekvent att hos oss förbjuda import av utländskt starköl, medan man kan erhålla utländska spritdrycker. Lagstiftaren hade icke

heller ursprungligen tänkt sig några andra restriktioner beträffande starkölet än dess förläggande under det individuella kontrollsystemet, vilket är förutsatt i 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning. Härigenom torde ölmissbruket kunna effektivt stävjas. Samma syfte skulle man även nå genom att, medelst ökning av tillverkningsskatten, avsevärt höja priset på starkölet, vilket under nuvarande statsfinansiella läge också torde bli en synnerligen välkommen skatteökning.»

Intet fog synes salunda föreligga för ett fortsatt förbud för försäljning av maldrycker av klass III, och detta så mycket mindre, som gällande försäljningsförordning med avseende å denna vara ännu aldrig blivit prövad. Skall man ändra en förordning, bör väl detta ske på grund av att den befunnits olämplig, men därom vet man i detta fall intet.

I fråga om det med starkölsförbudet nära sammanhängande spörsmålet om förbättrande av pilsnerdrickats smak och hållbarhet har Kungl. Maj:t upptagit oförändrat det förslag, som framlagts av kontrollstyrelsen. Mot detta förslag, som inom styrelsen endast biträts av överdirektören och föredragande byråchefen, hava reserverat sig styrelsens två övriga ledamöter och samtliga de av finansministern tillkallade sakkunniga, och denna reservation har sedermera förordats av så gott som alla myndigheter, vilka yttrat sig över förslaget. Inför en så enhällig opinion, som på denna punkt framkommit, hade man haft berättigad anledning förvänta ett annat ståndpunkttagande från regeringens sida. Finansministern motiverar sitt förslag (å sid. 66 i propositionen) i huvudsak därmed att man, med hänsyn till att det här gällde utlämnande till i huvudsak fri försäljning och konsumtion av drycker, vilka enligt gällande rusdryckslagstiftning vore att anse såsom rusdrycker, icke borde gå längre än som oundgängligen erfordrades för erhållande av en dryck av den önskade förbättrade beskaffenheten. Ett dylikt motiv kan dock icke vara bärande. Det har ju varit den verkställda undersökningens syfte att söka finna en annan och riktigare gräns mellan ur nykterhetssynpunkt ofarliga och farliga drycker än den år 1917 helt godtyckligt valda, och den av kontrollstyrelsen föranstaltade alkoholundersökningen vid Karolinska institutet borde väl anses hava givit vid handen, att gränsen utan olägenhet kunde sättas något högre än tillföre. Att då såsom ett skäl för minsta möjliga höjning åberopa *nuvarande* lagstiftnings bestämmelser är givetvis att gå i cirkel. Emellertid har Svenska bryggareföreningen i sitt å sid. 63 i propositionen refererade yttrande framhållit, att det måste betraktas såsom ett beklagligt utslag av den s. k. nykterhetspolitiken, att man i fråga om maldrycker kommit att ange alkoholprocenten i tiondedelar. I detta uttalande instämmer jag till fullo, och då så små bråkdelar icke, enligt vad utredningen otvetydigt giver vid handen, kunna anses hava något att betyda ur nykterhetssynpunkt,

synes mig bryggareföreningens förslag om att alkoholgränsen för malt-drycker av andra klassen måtte fastställas till 3 $\frac{1}{4}$ viktprocent med $\frac{1}{4}$ procent remedium vara värt beaktande. — I samband härmed måste också, om ett remedium, vars nödvändighet av såväl kontrollstyrelsen som finansministern vitsordats skall innebära någon säkerhet för tillverkaren, straffstadgandena ändras så att i de fall, där analysen giver vid handen att extraktgränsen innehållits och anledning icke föreligger till antagandet om avsiktlig åtgärd från tillverkarens sida, straffpåföljd inträder först vid överskridande av remediets övre gräns.

I anledning av en framställning från Sveriges svagdricksbryggareförening har finansministern tillkännagivit sin avsikt att, därest uttalande av riksdagen i annan riktning icke göres, förorda en sådan behandling av ansökningar om skattepliktig maltdryckstillverkning att tillstånd härtill skall kunna meddelas skattefritt bryggeri under vissa närmare angivna förutsättningar. Detta måste anses stå i bestämd strid såväl mot nykterhetskommitténs uttalande i samband med förslaget om införande av koncessionstvång, att tillstånd till nya bryggerier endast borde meddelas för att vid behov reglerande användas, om den bestående industriens intressen på ett otillbörligt sätt skulle göra sig gällande, som även mot uttalanden inom riksdagen, att den skattepliktiga industrien i koncessionstvånget skulle vinna en ersättning för den minskade omsättning, som kunde bli en följd av att starkölet lades under systembolagen. En sådan ändring i fråga om grunderna för koncessionstvånget, som nu föreslås, synes innebära en större orättvisa mot den skattepliktiga industrien, när det samtidigt föreslås, att försäljning av starköl skulle helt förbjudas. Det torde därför vara erforderligt, att riksdagen uttalar, att några ändringar i grunderna för koncessionstvånget icke böra vidtagas.

Förslaget till ny tillverkningsförordning innefattar jämväl en genomgripande omläggning av kontrollsystemet, i samband varmed föreslagits överflyttande till kontrollstyrelsen av vissa befogenheter, som enligt gällande författning åligga Kungl. Maj:t och länsstyrelserna. Syftet med den föreslagna omläggningen har av såväl kontrollstyrelsen som finansministern angivits vara att vinna besparingar, då den hittillsvarande kontrollen visat sig för dyrbar. Det är alltså icke kontrollsystemet i och för sig, som behövde reformeras, vilket tydligt framgår av finansministerns vitsord, att det nuvarande systemet i det stora hela fungerat tillfredsställande. Granskar man emellertid kontrollstyrelsens av finansministern i stort sett förordade förslag kan man svårigen finna sig övertygad att rätta vägen här anvisats för vinnande av det önskade målet

kontrollkostnadernas nedbringande. De väsentligen skärpta kontrollbestämmelserna i fråga om maltdrycksanalyser och en vidgad bokföringskontroll måste, såvitt jag kan förstå, innebära raka motsatsen till de förenklingar, man ansett möjliga att genomföra, och kunna därför knappast medföra beräknade besparingar. Detta borde ligga i sakens natur.

Den ekonomiska kalkyl, som finansministern framlagt i propositionen nr 132, varigenom ställes i utsikt besparingar på omkring kronor 70,000 är icke heller oantastlig. Gentemot de föreslagna överkontrollörsarvodena kan till en början invändas, att den avprutning av 1,000 kronor, som gjorts på kontrollstyrelsens förslag, icke kan anses vara med rättvisa och billighet överensstämmande. Överkontrollörerna hava icke sedan befattningarna år 1903 inrättades fått sina löner reglerade, och, då detta sent omsider ansetts ofrånkomligt, inskränker sig ökningen till 1,000 kronor samtidigt som deras distrikt avsevärt utvidgas och deras arbetsbörda kraftigt ökas. Kontrollstyrelsens förslag borde väl, särskilt med de ökade kvalifikationer, som det nya kontrollsystemet måste ställa på överkontrollörerna, vara minimum.

Vid närmare undersökning av kostnadskalkylen visar det sig emellertid, att man gjort sig skyldig till ett icke obetydligt förbiseende. Enligt förslaget å sid. 9 i propositionen nr 132 skola de nya kontrollombuden vid de skattepliktiga bryggerierna äga uppbära ett dagarvode av 1 krona per dag för varje bryggeri. Då finansministern med anledning av invändningar att detta arvode vore för lågt, hänvisar till att detsamma överensstämde med den ersättning, som för närvarande utginge till tillsyningsmännen vid de skattefria bryggerierna, vilka hade mera omfattande uppgifter, blir härav en nödvändig konsekvens, att dessa tillsyningsmän i regel måste avlönas med minst samma dagsarvode som kontrollombuden. Enligt upplysningar som inhämtats är det emellertid för närvarande endast omkring 15 av de cirka 370 tillsyningsmännen i landet, som uppbära 1 krona, medan återstoden hava 75 öre i dagarvode. Den kostnadsökning, som blir en följd av vad nu sagts, kommer att belöpa sig till 25,000 kronor per år, med vilket belopp man följaktligen utan vidare måste reducera de beräknade besparingarna. Tages härjämte i betraktande att man nog enligt vad ovan sagts måste räkna med en höjning av överkontrollörernas arvoden torde den verkliga besparingen icke kunna räknas högre än 30,000 kronor i stället för uppgivna 70,000.

Finansministern har å sid. 85 i propositionen såsom skäl för sitt ståndpunktstagande ifråga om beskattningssystemet, angivit, att han anser tillräckliga skäl för närvarande saknas att frångå ett redan funge-

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 3 saml. 67 häft. (Nr 196—200.) 2

rande system, vilket hunnit bliva väl inarbetat och ingått i tillverkarnas medvetande. Detta uttalande äger enligt mitt förmenande sin fulla tillämpning på kontrollsystemet, och detta så mycket mer som de önskvärda besparingarna kunna vinnas genom en så enkel åtgärd, som den av en av reservanterna inom kontrollstyrelsen kanslissekreteraren Lagergren anvisade, att reducera kontrollörernas besök å bryggerierna från tre till två per vecka. Denna nedsättning av dagarvodena, som härav möjliggöres, minskar kontrollkostnaderna med över 50,000 kronor utan att kontrollens effektivitet på minsta sätt äventyras.

Vad angår förslaget om överflyttande till kontrollstyrelsen av en del befogenheter, som för närvarande åligga andra myndigheter, synas de å sid. 78 och 79 i propositionen refererade uttalandena av ett flertal länsstyrelser vara värda allt beaktande. När det från regeringshåll ifrågasättes största möjliga begränsning av ämbetsverkens arbetsuppgifter och t. o. m. från flera ledamöters inom riksdagens sida väckts förslag om indragning av kontrollstyrelsen, vars verksamhet under de senare åren svällt ut i anmärkningsvärd grad, synes tiderna icke vara ägnade att genom ett bifall till det kungl. förslaget sanktionera ett fortsättande på den inslagna vägen, *med oavbruten ökning av kontrollstyrelsens arbetsuppgifter med ty åtföljande ökade kostnader.*

Ett bibehållande av nuvarande kontrollsystem med den av kanslissekreteraren Lagergren föreslagna förenklingen ifråga om kontrollörernas åligganden synes mig alltså vara det lämpligaste.

I motiveringen för den föreslagna höjningen av maltskatten gör finansministern sig till tolk för den uppfattningen, att förhållandet mellan skattetrycket å spritdrycker och motsvarande tryck på maltdrycker för närvarande icke vore det lämpligaste, samt att en överflyttning av skatt från spritdryckerna till maltdryckerna med hänsyn härtill icke syntes omotiverad. Som det huvudsakligaste skälet för omläggningen uppges emellertid önskan att genom den minskade spritskatten kunna i någon mån motverka spritsmugglingen. De sålunda anförda skälen torde dock icke kunna anses bärande. Vad angår lämpligheten av en skatteutjämning, vilket skäl även anfördes, när frågan om höjning av maltskatten förra gången var före vid 1917 års riksdag, kunde ett sådant argument möjligen äga ett visst fog, om det vore fråga om beskattning av *mycket alkoholstarka maltdrycker*, som kunde röna efterfrågan just på grund av sin alkoholverkan, men det saknar varje tillämpning i fråga om de medelstarka maltdrycker av pilsnerdrickats typ, vilka enligt förslaget *uteslutande* skulle drabbas av den ökade skattebelastningen. Det kan emellertid helt allmänt framhållas, att det på grund av den väsentligt olika ställ-

ning maltdryckerna i socialt hänseende intaga icke kan vara riktigt att jämnställa dem med de destillerade dryckerna. Hos dessa senare är alkoholhalten huvudsaken, hos maltdryckerna åter är alkoholhalten blott ett medel att göra drycken smaklig och hållbar. Alldeles särskilt är detta förhållandet med de maltdrycker, som enligt förslaget skulle få tillverkas, och vilka den höjda skatten alltså skulle drabba. Dessa drycker hava sin huvudsakliga användning som måltidsdrycker men vinna även vidsträckt användning som läskedrycker, alldeles oavsett alkoholhalten. Då de härförutom till övervägande delen konsumeras inom folkets breda lager, kan det icke vara riktigt att genom en så kraftig beskattning, som här föreslås, försvåra avsättningen av desamma till förmån för spritdryckerna. Beträffande huvudskälet för den ökade beskattningen är det knappast troligt att den sänkning i priset å spritdrycker, som kan bli en följd av skattelindringen, skall visa sig kunna verksamt motverka smugglingen. Denna kan förvisso icke utslutande tillskrivas de höga spritpriserna, utan i vissa fall måste nog en mindre väl avvägd tillämpning av restriktionssystemet få taga sin anpart av ansvaret härför.

Även från andra synpunkter måste säkerligen skattehöjningen mötas av allvarliga betänkligheter. Att i depressionstider, när omsättningen oavlåtligt sjunker söka utkräva en skatt, som nödvändiggör en höjning av priset med mellan tre och fyra öre per halvbutelj, är en åtgärd som kan bli ödesdiger såväl för industrien som även indirekt för staten. Må vara att man i en tid, då staten är i behov av ökade skatteintäkter, kan pålägga en industri en ökad beskattning, men denna får dock icke tilltagas så, att den motverkar sitt syfte. Den nu föreslagna höjningen av maltskatten torde med hänsyn till vad ovan framhållits icke kunna anses vara väl avvägd, i varje fall bör den icke på en gång genomföras.

Som ovan framhållits måste det anses principiellt oriktigt att ställa en förhöjd maltskatt i relation till omsättningsskatten å spritdrycker, och förslaget om höjning av maltskatten måste ur denna synpunkt bestämt avstyrkas. Bortsett härifrån kan måhända den statsfinansiella situationen kräva en större beskattning av maltdrycker än den nuvarande, men redan en fördubbling av densamma innebär en så avsevärd höjning, att man väl kan riskera att den minskade omsättning, som därav blir en följd, kan komma att motverka den beräknade ökningen av skatteintäkterna. En förhöjning av skatten till ungefär det dubbla eller från nuvarande 23 öre till 46 öre, är sålunda det mesta man kan förorda. Med utgångspunkt från den skillnad i skattesatserna för stora

och små bryggerier, som av finansministern föreslagits, skulle skatten sålunda utgöra för de första 100,000 kilogram avverkat malt 38 öre, för därpå följande 100,000 kilogram 42 öre och för överskjutande 46 öre, allt per kilogram.

I sammanhang med skattehöjningen har finansministern föreslagit, att restitution av skatt för malt använt till svagdricka skall utgå efter 63 öre per kilogram. Detta innebär en ökning av skillnaden mellan lägsta skattesatsen och restitutionsbeloppet från 3 till 4 öre. Då denna marginal är avsedd att täcka kontrollkostnaderna, men dessa ju enligt förslaget skola reduceras, synes det vara svårt att motivera en ökning av densamma. Fastmer borde marginalen nu kunna minskas till 2 öre och det belopp, efter vilket restitution skall utgå, alltså i förhållande till ovan föreslagna skattesatser fastställas till 36 öre.

På grund av vad sålunda blivit anført, hemställer jag,

att riksdagen för sin del ville besluta,
dels att nedanstående §§ i det med Kungl. Maj:ts
proposition nr 131 framlagda förslag till förordning
angående tillverkning och beskattning av maltdrycker
skola erhålla följande lydelse:

2 §.

1. Maltdrycker indelas i nedan angivna klasser, nämligen:

första klassen, omfattande maltdrycker, som ej innehålla mer än en och åtta tiondels viktsprocent alkohol, och som äro inbryggda med en stamvört, vilkens extrakthalt icke överstiger sex procent, ävensom sådana alkoholfria maltdrycker, som äro inbryggda med en stamvört, vars extrakthalt överstiger sex men icke tio och en halv procent;

andra klassen, omfattande maltdrycker, som icke äro hänförliga till första klassen, och vilka ej innehålla mer än tre och en fjärdedels viktprocent alkohol och äro inbryggda med en stamvört, vilkens extrakthalt icke överstiger tio och en halv procent; samt

tredje klassen, omfattande alla till första eller andra klassen icke hänförliga maltdrycker.

2. Såsom maltdryck av första klassen anses även, oavsett extrakthalten, vört avsedd för bakning.

5 §.

Mom. 1. Bryggeri och vid bryggeri bedriven tillverkning skola stå under statens kontroll.

Mom. 2. Överinseendet av kontrollen handhaves av kontrollstyrelsen.

Den lokala tillsynen utövas av överkontrollörer, *kontrollörer och tillsyningsmän*. Närmare bestämmelser angående kontrolltjänstemännens antagande, befogenheter och åligganden meddelas av Kungl. Maj:t. Angående ersättning till kontrolltjänstemän är särskilt stadgat.

6 §.

1. Tillverkare — — — anvisningar, som *vederbörande kontrolltjänsteman* i enlighet med — — — lämna.

2. Vid förande av de i denna förordning omförmälda journaler skola iakttagas föreskrifterna i 9 § i förordningen den 4 maj 1855 angående handelsböcker och handelsräkningar.

3. Tillverkare skall hålla sina handelsböcker med tillhörande verifikationer tillgängliga för *vederbörande överkontrollör*, då denne önskar därav taga del.

4. Tillverkare — — — pågår.

14 §.

1. Kan den med — — — göras hos *kontrollören*. Vill tillverkare — — — skall *kontrollören* närvara vid krossningen.

Önskar tillverkare tillträde till krossen för reparation eller rengöring, skall *kontrollören* närvara vid krossens öppnande och tillslutande.

2. Märkes å — — — felet märktes.

Önskar tillverkare fortsätta malkkrossningen, medan vågen är felaktig, skall maltet uppvägas å annan justerad våg i *kontrollörens* närvaro.

16 §.

1. Då skattepliktigt bryggeri — — — tillverkaren att minst *tio* dagar förr än, — — — företagas till *vederbörande länsstyrelse* ingiva skriftlig anmälan med uppgift om:

a) bryggeriets namn — — — kontrolltjänsteman; varjämte i fall — — — är sagt.

2. Samtidigt med anmälan, som avses i mom. 1, skall tillverkaren hos *länsstyrelsen* avlämna levereringsreversal å inbetald skatt för en månad, eller, om han begär anstånd med skattens erläggande, hos *länsstyrelsen* ställa säkerhet intill visst belopp. Detta belopp — — — minst tvåhundra kronor.

3. Ingives levereringsreversal om behörigen inbetald skatt, eller

varder säkerheten, där sådan ställes, av länsstyrelsen godkänd, och finnes eljest ej hinder för rörelsens utövande, meddelar länsstyrelsen tillståndsbevis — — — krossas.

4. Om återkallelse — — — stadgas i 29 §.

17 §.

Innan maltkrossning första gången efter nytt tillståndsbevis börjar, skall kontrollör anställa besiktning — — — besiktningsprotokoll.

Med anledning av besiktningen uppsättes protokoll, innehållande uppgift på de förändringar, som vidtagits med byggnader och redskap efter näst föregående besiktning, eller att förändring ej ägt rum. Av detta protokoll utskrivs två exemplar, varav det ena bilägges den vid bryggeriet förvarade planritningen, och det andra insändes till överkontrollören, som överlämnar detsamma till kontrollstyrelsen.

Tillverkare åligger — — — protokollet.

Närmare föreskrifter — — — kontrollstyrelsen.

18 §.

1. Har skattepliktigt bryggeri — — — anmäla sådant för kontrollören, i senare fallet — — — åligger det kontrollören att härom — — — underrätta länsstyrelsen och överkontrollören. När sådan — — — skolat avslutas.

2. När tillverkningsrätt — — — skall kontrollören stänga — — — kontrollåtgärder.

19 §.

För varje brygd — — — börjar, hos kontrollören göra skriftlig anmälan (brygdanmälan) om:

a) tiden för — — — användes.

Tillverkare må — — — två veckor. Därest brygdanmälan avlämnas i två exemplar, vare tillverkare berättigad att utav kontrollören utan ersättning erhålla bevis om gjord anmälan.

21 §.

1. I skattepliktigt bryggeri skola föras följande journaler:

a) en krossningsjournal — — — olika slag;

b) en bryggjournal — — — volym m. m.

Journalerna, vilka i bryggeriet städse skola vara för kontrolltjänsteman tillgängliga, skola föras på tillverkarens ansvar enligt formulär, som av kontrollstyrelsen fastställas.

2. Bestämmelser angående — — — kontrollstyrelsen.

22 §.

Maltdryck av första klassen må blandas med maltdryck av annan klass allenast i närvaro av *kontrollör*. Närmare föreskrifter angående uppsikten i fall, som nu sagts, meddelas av kontrollstyrelsen.

23 §.

(utgår.)

24 §.

För malt — — — skatt med *fyrtiosex* öre för — — — utgår med *trettioåtta* öre för — — — kilogrammen med *fyrtytvå* öre för kilogram.

I intet fall — — — äga rum.

25 §.

Maltets vikt — — — de av överkontrollören eller i *kontrollörs* närvaro gjorda viktbestämningar gälla.

26 §.

(utgår.)

27 §.

1. Där tillverkare — — — krossas.
2. Har under — — — påföljande månad.
3. Visar sig — — — äger han efter framställning hos *länsstyrelsen* återbekomma skillnaden.

28 §.

1. Har tillverkare — — — minst skall utgå.
2. Har under — — — efter månadens slut hos *länsstyrelsen* ställa säkerhet för den skatt, som svarar mot den tillökade medelavverkningen för sex månader.

29 §.

1. Betalas ej — — — att efter anfordran ställa ökad säkerhet, varom i 28 §, 2 mom. sägs, skall *länsstyrelsen* återkalla tillståndsbeviset, i vad det innefattar rätt till maltkrossning. Där tillverkare brustit i skatteinbetalning, skall *utmätning omedelbart verkställas för uttagande av ogulden skatt*.

2. När tillståndsbevis — — — hans ombud.

30 §.

Har i skattepliktigt bryggeri — — — ändamål användas. Till Kungl. Maj:t ställd ansökan om eftergift av skatten i ovan angivna fall skall, åtföljd av handlingar, innefattande erforderlig utredning rörande förhållandet, *ingivas till länsstyrelsen, som, efter överkontrollörens hörande, till Kungl. Maj:t insänder handlingarna i ärendet jämte eget yttrande.*

31 §.

Vid skattepliktigt bryggeri — — — efter *trettiosex* öre för kilogram — — — stadgade medeltal.

Till *länsstyrelsen* ställd ansökning — — — ansökningen till *länsstyrelsen*.

36 §.

1. Då skattefritt — — — tillverkaren att minst *tio* dagar förr, än — — — till *vederbörande länsstyrelse* *ingiva skriftlig* anmälan med uppgift om:

a) bryggeriets namn — — — tillverkningen.

2. Tillståndsbevis — — — andra klassen.

38 §.

Minst sex — — — eftermiddagen.

Tillverkare — — — två veckor. *Därest brygdanmälan avlämnas i två exemplar, vare tillverkare berättigad att utan ersättning erhålla bevis om gjord anmälan.*

41 §.

1. Före den femtonde — — — skattefritt bryggeri till *länsstyrelsen* avlämna — — — kontroll vid bryggeriet inbetala ett belopp — — — beräknad avverkning.

2. Inbetalas — — — skall *länsstyrelsen* återkalla tillståndsbeviset att upphöra att gälla — — — hans ombud och *låta utmäta avgifterna.*

42 §.

Vill tillverkare — — — underrätta *länsstyrelsen* och överkontrollören. När sådan — — — avslutas.

46 §.

(utgår.)

47 §.

Den som i *skattepliktigt bryggeri* utan tillstånd — — — eller våg, eller begagnar — — — icke godkänts, eller överträder — — — 22 §, eller vägrar vederbörande *kontrolltjänsteman tillgång till de i 21 § omförmälda journaler eller till ritning eller beskrivning över bryggeriet*, eller vägrar kontrolltjänsteman — — — må ske, straffes — — — ettusen kronor.

Fullgöres icke — — — som nu sagts.

Lag samma vare — — — till ansvar dömas, *med mindre alkoholhalten överstigit i maltdryck av första klassen två viktprocent och i malt-dryck av andra klassen tre och en halv viktprocent eller omständigheterna äro sådana, att det måste antagas — — — medgivna.*

Överträdes — — — förbrutet.

48 §.

1. *Överstiger i maltdryck, som tillverkats i skattefritt bryggeri, alkoholhalten två viktprocent, eller befinnes, att extrakthalten hos den stam-vört, med vilken drycken är inbryggd, överstigit sex procent, straffes tillverkaren med böter från och med tvåhundra kronor till och med tvåtusen kronor eller med fängelse i högst ett år.*

Den sakfällde gällde ock, på sätt i 43 § sägs, den skatt han undandragit statsverket.

2. *Överstiger i maltdryck, som i 1 mom. avses, alkoholhalten en och åtta tiondels viktprocent, och äro omständigheterna sådana, att det måste antagas, att åtgärd avsiktligt vidtagits för att åt drycken giva högre alkoholhalt än nyss sagts, vare tillverkaren underkastad ansvar, som i 1 mom. sägs.*

53 §.

Den, som har eller haft att taga befattning med kontroll enligt denna förordning, *vare förbjudet att röja tillverkares yrkeshemlighet — — — dömas.*

Har — — — gottgöra.

56 §.

Allmän åklagare åligger att åtala förbrytelse mot denna förordning.

Finner kontrolltjänsteman överträdelse begången, som bör föranleda till åtal, skall han anmäla det för allmän åklagare.

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 3 saml. 67 häft. (Nr 196—200.)

dels att förslaget till förordning angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl icke måtte till någon åtgärd föranleda;

dels att i följdförfattningarna måtte vidtagas de ändringar, som kunna bli en följd av vad här ovan hemställts;

dels ock att riksdagen ville uttala, att några ändringar i grunderna för koncessionstvånget icke böra vidtagas.

Stockholm den 7 april 1923.

Herman Fleming.

I motionen instämmer

Nils Ant. Nilsson.
